

zarządzania uznaje, że mogą w jak najlepszy sposób zagwarantować prawa ich członków powierzając ich repertuar stowarzyszeniom zarządzania, mogącym zapewnić skuteczną ochronę praw autorskich, przy czym oczywiste jest, że to właśnie stowarzyszenia związane trwale z danym terytorium mogą w pełni spełnić ten wymóg.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE oraz nielogiczny charakter uzasadnienia decyzji, gdyż sama Komisja usiłując wykazać możliwość zarządzania licencjami obejmującymi różne obszary na nadawanie utworów muzycznych drogą satelitarną, kablową i przez Internet, dostarczyła dowód na nieistnienie podobnych działań stowarzyszeń zarządzających. Zarzut postawiony przez Komisję został podważony przez podawane przez nią przykłady udzielania przez stowarzyszenia zarządzające pełnomocnictw szerszych niż terytorium, na którym działa jedno stowarzyszenie.

W zarzucie trzecim skarżąca powołuje się na naruszenie i błędne zastosowanie art. 81 WE, gdyż nawet jeśli zdaniem Komisji doszłoby do uzgodnionej praktyki, co zostało zakwestionowane, praktyka ta nie ograniczałaby w żaden sposób konkurencji, w zakresie w jakim rozgraniczenie terytorialne stanowi konieczną konsekwencję wyłącznego charakteru praw przysługujących autorom.

W zarzucie czwartym skarżąca powołuje się na naruszenie przez Komisję zasady kontradyktoryjności i art. 253 WE z uwagi na brak uzasadnienia, gdyż Komisja nie poinformowała stowarzyszeń o istotnych okolicznościach faktycznych, na podstawie których, w wyniku przeprowadzonych dochodzeń, nie zaakceptowała ona zobowiązań zaproponowanych przez SIAE.

W zarzucie piątym skarżąca powołuje się na naruszenie art. 253 WE z uwagi na brak uzasadnienia, naruszenie zasady proporcjonalności i zasady pewności prawa oraz sprzeczny i nielogiczny charakter środków ustanowionych w art. 4 ust. 2 decyzji. Całkowicie nieokreślony charakter żądanych przez stowarzyszenia zarządzające działań „weryfikujących”, stawia SIAE w sytuacji niepewności, jeśli chodzi o określenie działań, jakie Komisja uznałaby za wystarczające do zakończenia podnoszonej uzgodnionej praktyki. Ponadto, skoro Komisja przyznaje wyraźnie, że ograniczenie pełnomocnictwa do terytorium innego stowarzyszenia zarządzającego nie stanowi ograniczenia konkurencji, w wyraźnej sprzeczności z tym twierdzeniem pozostaje nakazanie stowarzyszeniom zarządzającym dokonania w sposób dwustronny weryfikacji rozgraniczenia terytorialnego w zakresie wszystkich pełnomocnictw co do nadawania drogą satelitarną, kablową i przez Internet i nakazanie przekazania Komisji kopii weryfikacji wszystkich umów o wzajemnej reprezentacji. Należy dodać do tego fakt, że ponieważ Komisja wymaga dwustronnej weryfikacji rozgraniczenia terytorialnego, poszanowanie w pełni art. 4 ust. 2 decyzji przez SIAE pozostaje poza jej obszarem decyzyjnym, gdyż jest ona zależna od niezależnych uchwał 23 innych stowarzyszeń zarządzających.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — Studio Vacanze przeciwko Komisji

(Sprawa T-436/08)

(2008/C 301/96)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Studio Vacanze (Budoni, Włochy) (przedstawiciel: M. Cannata, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Tytułem żądania głównego:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 2 lipca 2008 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Tytułem żądania posiłkowego:

stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w niej ona odzyskanie pomocy uznanej za niezgodną (ze wspólnym rynkiem) wraz z odsetkami liczonymi począwszy od dnia, w którym środki te zostały wypłacone beneficjentom, aż do dnia ich faktycznego zwrotu.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją w niniejszej sprawie jest ta sama decyzja, której dotyczą sprawy T-394/08 Regione Sardegna przeciwko Komisji i T-408/08 S. F. Turistico Immobiliare przeciwko Radzie i Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi:

- naruszenie art. 16 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE⁽¹⁾, bowiem przepis ten zezwala na wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego jedynie w przypadku „pomocy świadczonej niezgodnie z przeznaczeniem”, a nie w przypadku „przyznania pomocy sprzecznej z prawem”; z powyższego wynika, zdaniem skarżącej, niezgodność z prawem formalnego postępowania wyjaśniającego jako całości;

- niewystarczające uzasadnienie zmiany przedmiotu postępowania wszczętego z tytułu stosowania systemu pomocy nr 278/99 i „rozszerzenia”, które było podstawą wydania zaskarżonej decyzji;
- naruszenie art. 88 ust. 2 WE w zakresie dotyczącym twierdzenia zawartego w pkt 74 decyzji, dotyczącego sprzecznego z prawem stosowania rzeczowej pomocy i jej nadużywania;
- naruszenie zasady przejrzystości;
- niewystarczające uzasadnienie z punktu widzenia zasady rozsądnego terminu w odniesieniu do etapu formalnego postępowania wyjaśniającego;
- decyzja dotycząca odzyskania już wypłaconej pomocy nakłada na Komisję obowiązek uzasadnienia tego punktu, który ma szczególne znaczenie również w świetle zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i niezgodnego z prawem przedłużenia postępowania;
- naruszenie zasady „de minimis”, o której mowa w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 69/2001 z dnia 12 stycznia 2001 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady de minimis ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z dnia 27 marca 1999 r., s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 10 z dnia 13 stycznia 2001 r., s. 30.

wniosek o przyznanie pomocy w ramach tego systemu przed podjęciem robót dotyczących pierwotnego projektu inwestycji” (art. 1 decyzji);

- b) nakazuje ona, by „Republika Włoska odzyskała od beneficjentów pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem, przyznaną na podstawie systemu, o którym mowa w art. 1” (art. 2 ust. 1 decyzji);
 - c) stanowi, by „Republika Włoska unieważniła wszystkie płatności dokonane w ramach wykonania pomocy w ramach systemu, o którym mowa w art. 1 począwszy od daty wydania niniejszej decyzji” (art. 2 ust. 4 decyzji);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszej sprawie jest tożsama z decyzją będącą przedmiotem spraw T-394/08 Regione Sardegna przeciwko Komisji, T-408/08 S.F. Turistico Immobiliare przeciwko Komisji i T-436/08 Studio Vacanze przeciwko Komisji.

Zarzuty i główne argumenty są jednakowe jak te przywołane w tych sprawach.

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2008 r. — Timsas przeciwko Komisji

(Sprawa T-453/08)

(2008/C 301/97)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Timsas Srl (Arezzo, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Dodaro, S. Pinna, S. Cianciullo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie w jakim:
 - a) stwierdza ona, że „pomoc państwa przyznana na podstawie ustawy regionalnej nr 9 z 1998 r. stosowanej przez Włochy niezgodnie z prawem na mocy rezolucji nr 33/6 i obwieszczenia nr 1, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, chyba, że beneficjent pomocy złożył

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2008 r. — Grand Hôtel Abi d'Oru przeciwko Komisji

(Sprawa T-454/08)

(2008/C 301/98)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Grand Hôtel Abi d'Oru SpA (Olbia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci D. Dodaro i S. Cianciullo)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie w jakim:
 - a) stwierdza, że „pomoc państwa przyznana na podstawie ustawy regionalnej nr 9 z 1998 r. stosowanej przez Włochy niezgodnie z prawem na mocy rezolucji nr 33/6 i obwieszczenie nr 1, jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, chyba że beneficjent pomocy złożył wniosek o przyznanie pomocy w ramach tego systemu przed podjęciem robót dotyczących pierwotnego projektu inwestycji” (art. 1 decyzji);